

podle § 35 ex. ř. vzhledem k okolnostem již uvedeným pro nedostatek zákonných podmínek § 35 ex. ř. Nemožnost plnění nelze uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř., nejsou-li tu zákonné podmínky pro tuto žalobu předepsané. Jest sice pravda, že nemožné nelze vynutiti, ale povinný musí se zrušení exekuce pro nemožnost plnění domáhati jinými vhodnými prostředky než námitkami proti nároku, any nejsou tu podmínky pro takové námitky zákonem v § 35 ex. ř. stanovené, ana tu nemožnost plnění byla již před vydáním exekučního titulu a žalobce mohl se opravnými prostředky brániti, by rozsudek nevešel v právní moc. Nemožnost tu netvoří výměr okresního úřadu žalobci po pravomoci exekučního titulu doručený, neboť výměrem tím se mu jen sděluje skutečnost již dávno trvajících.

Čís. 11658.

V zákazu zcizení bez svolení Státního pozemkového úřadu podle § 22 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., v doslovu zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n., není obsažen i zákaz zatížení.

(Rozh. ze dne 12. května 1932, R I 199/32.)

Soud první stolice povolil věřitelům vklad zástavního práva na nemovitost dlužníkovu, při níž byl poznamenán zákaz zcizení podle čl. I. odst. 4 zák. ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n. V rekursu uplatňoval Státní pozemkový úřad, že žádost věřitelů za vklad práva zástavního měla býtí zamítnuta vzhledem na poznámku omezení práva zcizení podle čl. I. odst. 4 zák. ze dne 15. dubna 1920 čís. 311 sb. z. a n. a závazky podle ustanovení čl. I. lit. F a čl. II. zák. ze dne 1. dubna 1921 čís. 166 sb. z. a n. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Návoru stěžovatele nelze přisvědčiti. Zákaz zcizení ve smyslu citovaných zákonných ustanovení má jen význam pro zamýšlené zcizení mezi živými po dobu deseti let, a to jen podmíněčně se svolením Státního pozemkového úřadu. Svolení vůbec není třeba, jde-li o zcizení mezi manžely nebo z rodičů na potomky. Z toho patrno, že nepodléhá obmezení volnost nakládání nabytými právy zatížením právy zástavními nebo jinými břemeny knihovními, pokud tím podmíněný zákaz zcizitelnosti, vázaný jen na svolení Státního pozemkového úřadu, není dotčen. Vždyť zákaz jest obmezen časově jen na dobu deseti let. Nelze dovozovati z doslovu dotyčných ustanovení zákonných, že jest volné nakládání s nabytými pozemky z dlouholetého pachtu také ještě v otázce zatížení knihovními břemeny nějak obmezeno. I kdyby vnucené nebo dobrovolné zřízení zástavního práva v některých případech mohlo tvořiti po případě úkon k budoucímu soudnímu zcizení, nemůže to žádnému zavazení býtí na překážku, poněvadž nucené nebo dobrovolné zcizení může býtí provedeno po uplynutí desetileté lhůty, po případě i dříve, bude-li vykááno svolení Státního pozemkového úřadu. Nebylo tudíž překážky, by soud žádané vklady knihovní nepovolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V § 22 zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n. je zakázáno zcizení vypožadovaných pozemků bez svolení Státního pozemkového úřadu, nikoli také jejich zatížení. Kdyby zákonodárce byl zamýšlel kromě zcizení zakázati i zatížení, byl by to zajisté, jakž učinil v jiných pozemkoreformních zákonech (§ 7 záborového, § 35 přidělového zákona), stanovil i v zákoně shora uvedeném. V zákazu zcizení není vždy obsažen zákaz zatížení, jinak by v zákonech, na příklad v § 364 c) obč. zák., v § 382 čís. 6 ex. ř. a v citovaném již § 7 záborového a §§ 35 a 37 přidělového zákona nebyl vedle zákazu zcizení uváděn, pokud se týče stanoven také ještě zákaz zatížení. Jak z motivů k zákonu čís. 311/1920 (tisk 2376) vyplývá, byl do § 22 zákona čís. 318/1919 pojat jako druhý odstavec zákaz zcizení, by se čelilo prodejm půdy přidělené drobným pachtýřům, tedy nikoli jejímu případnému zavazení. Nelze proto zákazem zcizení podle § 22 zákona čís. 318/1919 a čís. 311/1920 pokládati za zakázáno i zatížení pozemků podle zákonů těch vypožadovaných a není proti zákonu pokud se týče proti zmíněnému § 22 uvedeného zákona (§ 46 odst. 2 nesp. říz.), že nižší soudy, rekursní soud napadeným usnesením, povolily na návrh vlastníka na jeho pozemky pod uvedený zákon spadající a zákazem zcizení podle § 22 zákona čís. 318/1919 a 311/1920 zatížené vklad zástavního práva pro pohledávky jeho věřitelů, ač souhlas Státního pozemkového úřadu nebyl vykázán. Zákaz zcizení nebrání jen dobrovolnému, nýbrž i vnucenému exekučnímu prodeji (rozhodnutí čís. 5891, 7148, 8116, 8485 sb. n. s.), zástavní právo zřízené za trvání zákazu zcizení nemůže tudíž vésti ke zcizení nemovitosti, leč že by Státní pozemkový úřad k němu svolil nebo zákaz časově omezený pominul a námitky proti vkladu zástavního práva, že prý se jím může mařiti účinek zákazu, pokud se týče jeho účel, nemají tudíž opodstatnění.

Čís. 11659.

Předpis § 1313 a) obč. zák. platí nejen, dal-li dlužník někomu příkaz, by zaň předsevzal jednání, nýbrž i, schválil-li dlužník dodatečně jednání nezmocněného jednatele. Lhostejno, že šlo o nabídku reální. Dodavatel odpovídá podle § 1313 a) obč. zák. i za zřízence spediterské firmy, jehož služeb použil při provedení plnění.

Předpisu § 1315 obč. zák. lze použití jen, nezavinil-li škodu zřízenec, jenž měl obstarati plnění, nýbrž jiný zřízenec anebo nestala-li se poškozující událost při provádění plnění anebo nestihla-li škoda oprávněného, nýbrž třetí osobu.

Nelze přisouditi útraty (dovolací odpovědi) proti vedlejšímu intervenientu, jenž nebyl nerozlučným společníkem strany.

(Rozh. ze dne 12. května 1932, Rv I 445/31.)